

[Poul Møller.]

noget tryk. Nævnet, som foreslås oprettet, kan intet påbyde og kan ikke pålægge nogen noget. Enhver ordning kan træffes uden om nævnet og behøver ikke nævnets godkendelse. Når vi alligevel går med til oprettelsen af nævnet, er det, for at de interesserede parter, også de store organisationer, i nævnet kan få et forum, hvor de kan drøfte disse problemer og derved være med til at fremme den udvikling, som alle har sympati for.

Det har været en af vore betænkeligheder, hvordan de små virksomheder, de mindre udbyttegivende virksomheder og de virksomheder, der ikke er organiseret som selskaber, kunne komme ind i dette system. Men da det kun drejer sig om oprettelse af et nævn, som ikke kan pålægge nogen virksomhed noget som helst, kan livet gå sin gang, og så kan de små virksomheder, som ikke kan magte disse problemer, fortsætte uden hensyn til dette nævn. Det er rigtigt, at det naturligvis for de små virksomheder kan være vanskeligt at se de store virksomheder etablere sådanne ordninger, men det er det jo også i dag. I dag etableres der fondsdannelser og udbyttedelingsordninger i en række større udbyttegivende virksomheder, hvilket også i dag er en skavank for de små virksomheder, der ikke kan følge med i denne konkurrence. Der bliver principielt ingen forskel mellem den bestående og den fremtidige tilstand, bortset fra at der er et nævn, og at man i dette nævn de ti medlemmer imellem kan drøfte, hvilke former der er mest praktiske, mest rigtige. Jeg tror, det er rigtigt at få et sted, hvor arbejdsmarkedets hovedorganisationer og funktionærorganisationerne kan deltage i en drøftelse af problemerne og eventuelt blive enige om nogle retningslinjer for fremtiden.

Den højtærede minister har lovet os, at nævnets virksomhed skal administreres billigst muligt; det forstår jeg på den måde, at der ikke skal oprettes departementer eller en stor administration, men at det hele skal gøres så billigt og så enkelt som vel muligt, så hele denne sag ikke drukner i et papirbjerg.

Det er et eksperiment, vi her går ind til, og loven skal derfor revideres i 1960. Jeg vil gerne sige, at de bemærkninger, det

ærede medlem hr. Hans Rasmussen fremsatte om, hvad han kunne tænke sig skulle ske i 1960, må stå ganske for det ærede medlems egen regning, eventuelt for hans partis regning; de dækker ikke på nogen måde det konservative folkepartis synspunkter og heller ikke de synspunkter, der ligger til grund for den affattelse, lovforslaget nu får.

Da vi gerne vil være med til på dette område at fremme en udvikling, som vi betragter som gunstig for samarbejdet i befolkningen, og som måske også kan fremkalde større produktivitet i erhvervslivet, skal jeg anbefale, at man stemmer for ændringsforslaget i den affattelse, hvori det foreligger i betænkningen.

Alfred Jensen: Da lovforslaget var til første behandling, udtrykte jeg mit partis utilfredshed med foranstaltninger af denne art. Vi tror ikke, at de foranstaltninger, der her er på tale, kan tjene til at løse de problemer, industrien og samfundet står over for; de er nemlig af meget dybtgående karakter, og derfor skal der helt andre foranstaltninger til. Det er jo ikke lønningsspørgsmålet, der er problemets kerne, det er noget langt dybere liggende, nemlig selve ejendomsretsspørgsmålet. Derfor vil heller ikke en udbyttedelingsordning — lige så lidt som akkordafløningen eller samarbejdsudvalgene — være i stand til at løse problemerne.

Det var ud fra disse betragtninger, jeg på mit partis vegne gik imod dette lovforslag ved første behandling. Nu har det været genstand for udvalgsbehandling både i vinter og forrige vinter, og der foreligger nu et ændringsforslag, der må betegnes som et kompromis. Lovforslaget bliver bl. a. udstyret med en formålsparagraf, hvori der tales om, at man vil fremme samarbejdet og den fælles økonomiske interesse. Ja, sådan kan man jo godt skrive i en formålsparagraf, men det ville da være naivt at se bort fra — det udtryk har jeg vel lov at bruge — det naturlige modsætningsforhold, der er mellem arbejdere og arbejdsgivere på arbejdspladserne. Det er jo ikke nogen tilfældighed, at samarbejdsudvalgene blev en skuffelse, at de ikke blev det, adskillige arbejdere havde ventet sig. Arbejdsgiverne i de forskellige firmaer ville jo ikke